

Sebestény-Jáger Orsolya

Advent küszöbén

Még zöldellő nyarakat álmodnak a fák,
mint ki visszanéz egy messzi utcavégről,
de kezed már hús kavicsra lel,
s az ég zsebéből ezüstös pára száll.

Már kabátot húz az esti szél,
fércelt gomblyukán kikandikál a bánat,
s reszketeg kezekkel szürkére mos
 eget és fákat e felhős november.

Mégis a horizonton túl feldereng,
s különös krikszkrakszot ír az égre,
mintha Valaki járna a fény taván.
Lépte harangdal: a remény ébredése.

Az ablak

Ablakom este az égig kitárom,
múltam fonala rajta átszalad,
mint évgyűrűk benső, megfejtetlen álma,
mit bölcsen elrejt hársfák alatt a pad.

Ennyi volt? Percek és órák kavalkádja?
Csak tudnám: mit viszek innen el?
Mi marad belőlem, homokba írva,
mint alkonyi ég alatt a titokzatos jel?

Nézem a fák fölött a felhők
tűnődő fehér foszlányait,
századok múltán ugyan ki fogja tudni:
valaha egyszer én éltem itt?

Nézem a fákat, a bölcsen őrködőket,
s hallgatag titkuk - titok marad.
Ám este mégis ablakom kitárom,
és áldom a percet, mit Isten ad.

A kútnál

(Jn 4)

Asszonyi arcának tükre
széttöredezett cserépdarab.
A kérkedő máz földre hullik
egy roppant ecset alatt.

Szemtől-szemben megállt:
kérdezni, beszélni vágyott,
mert hitte: nem törhetik le
a világra született virágot.

Minden találkozásból a legszebb,
mely hívatlan érkezik,
titka egy távoli túlpárt,
a hullámok keresztülszelik.

Egy felhőraj szalad s kibomlik,
hogymint hófehér, nehéz selyem
takarjon, vagy inni adjon
de túlmutasson az életen.

Hordom a képet belém ivódva:
inni kért – és mégis Ő adott,
s ha mások felé elindul kezem,
már Ő adja a mozdulatot.

Beteg ember imája

Ezer könny mossza, marja arcomat,
gyógyíts meg Uram és meggyógyulok,
olykor még a létezés is fáj,
szabadíts meg és megszabadulok.

Nem tudhatom adsz-e gyógyulást,
de hinni tanítod jelenléted,
s ha partot érnek Benned hullámmain,
már csak Téged dicsérlek.

A jó Pásztor

(Jn 10)

Messzire nézőn szemekkel nézi a nyáját.

Vélnéd: soha nem fárad. Övé a táj,
mikor fűszálak élén nyújtózik a reggel.

Botja erő. A mindegyre táguló végtelenbe ér.

Magához húzza vele a törékeny, kicsi lábat,
ha szökni próbál, és csitítja: no ne félj.

Utána indul, távlatot szel át lépte határtalan hossza.

S bárány ha sír, a sziklák rejtett, zord zugában,
még aligha érti: Ő már hazahozta.

Péter anyósa

(Mk 1,29-31)

...és elhagyta a láz, mely belülről éget,
hogy feleméssze a hétköznapi erőt,
teste bágyadt rezdülését az Úr karolta át,
hogy immár fénylő erővel követhesse Őt.

(Epilogus: Péter látta ezt a legbelső szobában,
s bár nem kötötte hozzá földi vér,
rábízta az asszonyt e legfőbb Jóságára:
anyósból így születhet testvér.) ☺

Fecske Csaba

Fejesugrás

erdőszagú csönd
békés hegyi tó
fény vesszőzte sima víztükör
amit most hirtelen
egy becsapódó test összetör
felszisszen a megzavart elem
megnyílik a mély
mohón elnyeli a betolakodót
riadtan szétszaladó vízkörök
jelzik itt valami volt
néhány pillanat
és megnyugszik a víz
szépen elsimul szikrázva
ráhasal a nap mintha azt keresné
hova lett az a villámgyors
vakmerő mozdulat

Sötét van

hogyan vagy kérdezi
de nem várja meg
úgyis tudja
szél szalad el mellettünk
hóna alatt a nyárral
várhatott volna még
nyílnak a völgyben a kerti virágok
de este már sötét van
holddal világítanak az angyalok
az ember hazaangyalog
mint üres meszesgödör
ásít a ház a komor falak közt
süket és vak csönd tanyáz

Menekülés

verssel bajlódok
kétségbeesetten kapálózok
a nyelvben mint az úszó
akinek hínár tekeredett a lábára
és minden erejével azon van
hogyan kijusson a partra szeretném
kimenteni a verset ami ugye én vagyok
a hol készségesnek mutatkozó
hol örvénnyel fenyegető közegekből
és elheverni a napsütötte parton
hogyan adandó alkalommal újra
fejest ugorjak a mélybe

Semmiség

a világ olyan szanaszét
nem tudod fonákját színét
hogyan magadnak akarod
egy életért megkaphatod

az élet mindig élni ok
nem kérdezték vállalod
sosem egészen a tiéd
ez a gyönyörű semmiség

a fűben tücsök ciripel
életét ezzel tölti el
kitárulkozó nyári rét
fény döfi át a csönd szívét

mint szemem kék a kamasz ég
rest angyaloknak menedék
aki nem lehetsz mindig az
szeretnél lenni te pimasz

a csúcsra fel hiába jutsz
legurul a kő Sziszifusz
a hegyen kövér csönd hever
amid volt itt vesztetted el

Baka Györgyi

Átmozduló léthatárok

Kisded Jézus álmom

Anyjának éreztem magam,
féltettem Őt, a kiszolgáltatottnak
hitt kicsiny csecsemőt, aki
szobámban röppent erre-arra,
szekrény fölé, ablakpárkányra,
bújt asztal alá, ágyam mögé.

Mosolyogva intett felém,
emelkedjek föl hozzá,
játszunk együtt, lebegjünk
könnyedén a kitárult térben.

Mozdulásra képtelenül,
ámuló szemmel néztem,
és óvtam volna egyre Őt
kicsinységében, nem tudva,
hogy Ő tart engem,
gyöngesége megtartó erőm.

Áthatott gyermeki tisztasága,
amire úgy áhítozik a lélek,
miként a vízre a füvek, a fák,
a föld, s a szomjazó mezők.

Szüless meg! Szabadulj föl!
Felszakadó sebeid feszítenek
– szölongatott hangtalan.

Felfoghatatlansága belém
hasított, fölébresztve belső
bénultságomból, némán
üzente az ölelő csöndben:
Engedj el mindent, jöjj
hozzám bátran, a vízen járva.

Csontos Márta

Jézus és az agyaggalambok

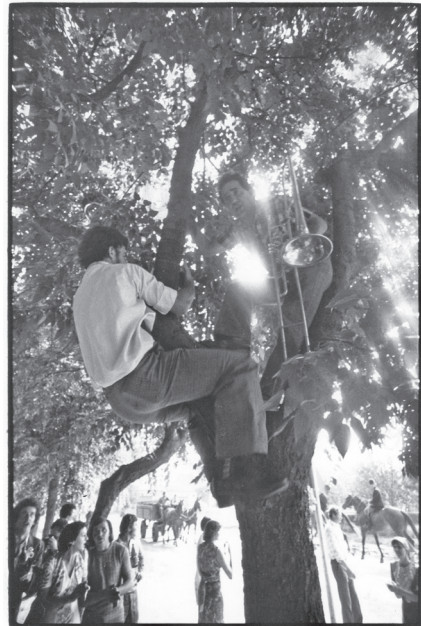
Ma Krisztus agyaggalambjai szárnyra keltek, Júdás meg ott maradt a széttaposott darabok között, ott maradt, mint magányos barbár a szétdúlt csatamezőn; sápadó öröm lángolt arcán, mert hiába rombolt, - nem halt meg a repülés, nem voltak igazi áldozatok a homokréteg közepén, s a napsugárral festett délután udvarán csak ő térdelt ott, ő, egy fekete folt, vergődve önnön, megroggyant árnyékán.

Az életre hívott agyaggalambok ott ültek a templomablak párkányán, hol az égből hulló vakolat kék homályba vont a látóteret, s ott maradt a megkínzott törmelék alatt Júdás és az elárvult gyűlölet.

A légben a pillanat fényes selyemfonalán egy távoli hang a végtelen mélyből égre hívta a madarakat.

Száműzetésben

Minden kellék kint vár a kertben, egy egész készletet halmoztál fel a naponta-gürcölés műhelyében, most is folyton készülődsz, azonosulni kívánsz a feladattal, büszkén és önérzetesen, pedig elegend van már a fejedben zakatoló ajtódorömböléstől, szabadulni akarsz talajlakó rögeszméidről, melyek feltöltik sejtjeidet, s engedik, hogy egyfolytában moralizálj egyszemélyes tengeralattjáródban, mely ott vesztegel a tükörsima elhallgatás vastagodó iszapjában.

© Benkő Imre: Lakodalom. Balmazújváros, 1977

Napkelte a felhők alatt

Az elázott járdaköveken
sírnak a hajnal angyalai,
a hirtelen támadt fényhiányban
tér és idő keresztjére feszülve
alig lehet az ősi dalt hallani.

A szél még csörtet a kert végében,
de lassan megszédül, összezavarodik,
nekidől a csupa-lomb császárfá
oldalának, - látszik, alulmarad,
s egy barbár imát mormolva
lét előtti csendbe iramodik.

Valaki felszólít engem is, el kell
fogadni az új szereposztást.
Próbálom a régi lendülettel dobni
a követ a váratlanul fölfénylő
színpadra festett ugróiskolába.

Magamhoz térek az ébredés
mélységeiből végre – a látóhatár
fölött tépett virágarc a Nap.

Távollét

*„egyszer csak-ledobbansz berezelve
a Földre – ledobbansz
megadod magad”
(Határ Győző)*

Összeszorított foggal utaztál
át az életen, a hiány halott
maszkját mindig takargattad,
s összetört mosolyod alatt
nem látszott az ajkad
kemény vonalára tetovált dac.

Csak a kérdőjeleket hagytad
nekem, törékeny ráncaidba
rejtetted a halmozódó
indulatot, hagytad, hogy
menjek a magam útján, hagytad
hogy arcomat mossa a részeg
októberi eső, hagytad, hogy kihordjak
minden önpusztító gondolatot.

Odalent, csont-fehér ujjaid
között talán még mindig nekem
szűröd a mélybe lopakodó holdvilágot,
s talán még most is érzed, hogy még
mindig Belőled lélegezem.

Antal Attila

A Nagy Háború emlékfalára

Lövészárokéj

Szűnik a gránátverés
ki-ki
saját csillagaival pihen le
asszonyarc süt fel
gyerekmosoly
ezüstöz vigaszt álom-egekre

Legényhalál

Holtával a jövő megrabolva
és kifosztva a leendő múlt
asszonyt nem lángít kedve pirosra
emléke nem büszkélтет fiút

Nagyapa álma a békéről

Égről csukaszürke
felhők tünedeznek

halál tojásai
csövekben rekednek

szurony útfélre hull
cikkann rozsdaport ver

fűben páncélsisak:
lepkeleszállóhely

Apa-tájak

Kiszállásairól ha
pöfögő motorja hazahozta
mályvaszín alkonyokon
vagy hősörét-lyuggatta esteken át
viharkabátjából
falvak bontakoztak ki
borzas hegyek fűrészpor-
lehető tanyák

éreztem őket
vizsgálgattam őket
mint apámhoz tartozókat
általa létezőket...

Ki húsát csontját
vesztegeti porban
szélnek ereszti
tájait is sorban

de kiszállásaimról ha
zúgó motorom hazahoz
mályvaszín alkonyokon
vagy hősörét-lyuggatta esteken át
bördzsekimből
kibontakoznak a falvak
a borzas hegyek s a fűrészpor-
lehető tanyák

és érzik gyermekeim őket
vizsgálgatják őket
mint hozzám és apámhoz tartozókat
általunk létezőket

Csak a fák, bokrok, szőlőtőkék

Zsibbadt
kontinensnyi alkonyat –
felejtés ködében
lelkek fagylakat alatt

csak a póre fák bokrok radarozzák
a ködön túli tért
csak a leharcolt szőlőtőkék menetelnek
zárt rendben a tavaszért

Archaikus ködben

Berregő roppant bogarak
fényei derengnek tűnnek
oly sűrű a köd a fáradt
este akár nekidülhet

bálvány terel csaliton át
ágak rácsán dérpatina
vadlúdiadalom terjeng
kő- és fémkorok vad szaga

menedéked ha int feléd
– hamun átpillogó parázs –
tudod: csakhamar tűzhely óv
hű szemek fényköre vigyáz

B. Tóth Klára

Elpattant buborék

*„Tempora mutantur et nos mutamur in illis”:
Az idők változnak és mi változunk velük. (I. Lothar)*

Senki se léphet többé úgy, ugyanabba a nyárba, télbe, folyóba, ha minden változik, és vele testünk sejtjei, én-tudatunk és múltó szellemi lényünk... Elpattant buborék – oly véges az emberi élet, egyszeri, kis töredék-létünkről bölcs bizonyosság: minden perc (m)érték, soha nem tér vissza a régi. Persze kevés „megtörténnünk”, mintegy „balesetként”, tetteiért van megmértve az ember a földön. Nem kormányozhatjuk a létünk szembe magunkkal, versenyt futva az úton visszafelé, anyaméhig, honnan elindultunk hódítani ezt a világot, s minthogy örökké hajt, pulzál bennünk ez a rezgés, merre keressük utunk, vagy az út meglelhet-e minket?

© Benkő Imre: Havanna. Kuba, 1985

Óbora napfény

Disztichon

„Nunc vino pellite curas!
Borral üzzétek el most a gondot!”
(Horatius)

Szőlődombok közt zakatol vonatunk fel a hegyre,
égre tekint ez a táj, döfködi szálfá karó.
Ősi ligúr szellem, s erkölcs keveredve a mával,
templomi orgona hív, elhagyatott temetők.
Sziklás tengere partján körbetekint a turista,
távcsöve lencséjén mozdul a gazda s a kéz:
teste kinyíló bicska, a légben tartva egyensúlyt,
keskeny földterazon éppen előrehajol,
permetcsővel eléri az alsó szinten a tőkét
– hajdani mozdulat és mostani permetező –,
óbora napfény íze a szádban, tűz a kebelben,
gondúzó a nedű, tudd, vele mennyi a gond:
míg kortyintod a hegy vérét és bő adományát,
képzeld, mívese mint hajlik a tőke fölé...
Hányszor mássza a sziklán kígyózó kicsi földjét,
szőleje szintjein át, lelkét adva belé,
hányszor is áll szemben zivatarral, nap melegével,
míg lenn zúgva a mély inti az arra menőt:
meddig a mámor, meddig mézzel, borral az élet?
Termi e föld s ez a kor benned a krisztusi vért?

Belső forrás

Határain közé bezárva
a külső ingerek hiánya
belső forrásaimhoz terel.
Mélységeim útvesztőivel
feljutok az ön-kálvárián?
Telítődik belül a hiány?
Mert mindkét útírány végtelen.
Sokasodó kérdőjeleken
szorongás verejtékcseppjei,
pedig a lélek fénnel teli!
Rigófütty nyitogatja vágyam,
hogy magasságod megtaláljam,
pacsirta tanít feléd szállnom,
merre nyílik meg térirányom,
nem repülhetek gúzsba kötve...
Lélek, hozz reményt a Földre!

Csoportbeszélgetés

Ma este hétre hív az új csoportbeszélgetés,
a Föld különböző felére online-érkezés.
Ma éjbe csúszva összeér öröm s a hangzavar,
egymás szavába vágva, mert az emlék felkavar...
A kényszerű „otthon maradj” miatt van rá idő,
hogy így, hatan meséljük el, mi még megfejthető
a múlt közös emlékein, megannyi részletet
terít elénk az éjszakánk, a hangulat remek!
Adunk-veszünk, felejthetetlen gyermekéveink
az életünk alapja lett. De jó együtt megint!
Aztán a régi dallamok kerülnek most elő,
fülünkben élnek, így akármelyik elérhető,
az egyikünk már fújja is a dal kezdő sorát,
a másikunk meg ráfelel, s teremt harmóniát.
Együtt tudunk csak énekelni, s nem feledni el,
a vírus itt leselkedik, talán ez égi jel,
mert nem vigyáztunk itt e Földre, nem gondoltuk át...?
Hát búcsúzaskor fújjuk el a reménység dalát!

Fazekas József

Vaku nélkül

1
A képek összeálltak:
csönd szövi tovább bennem az élményt,
pihen a képzelet karmester pálcája.
Mi történt? Semmi,
ami föl vagy elsorolható.
Mégis a minden, keretben.

2
Csupán egy föl villanás a kép,
alig üzen valamit,
a részletek mégis beszélnek
az ilyenről s az olyan életről.
Mindnyájan benne vagyunk
mindenben.

3
Fut, fut az áradat,
minden nap lemarad
a jó idő, a nem robotos,
a fontos, az egyetlen fontos.
Mégis késik a föl ismerés,
szorításokat átütő rés,
a mindig van menekvés.

4
Ebédet osztanak,
a sorok nem hűlnek ki,
előbbre lép a koldus,
az egyre több senki,
még az is, aki azzá lett,
a van-életből kipergett.
Kaján vigyor pezsdül az arcon.
Belül sír az emlékezet.

5
Minden milyen olcsó,
megéri.
Csak most, rögtön, még ma...
aztán jöhet a megtévedt ragyogás,
adósság-börtön
sóhajós szabad levegővel.
Megérte!
Félre harangozott az eszünk.
Egyszer úgyszólván ér minden,
liftben a lélek,
liftben a félelem.

6
A klasszikus olyan unalmas kultúra,
mint a káté,
szajkózza dohos szájjal:
„keskeny az út”.
Leng a palló,
minek annyi útravaló,
elég a színlelt patyolat lélek.

7
Végre egyedül vagyok.
Nem szónokol bennem
az ideális-ma,
a tegnap sem.

Altatgatom magam:
mostanában nem vétkeztem.

Fénylő búzatábla álmodik kezemen.

Kitartó konokok

Még szellőzködik a nyár,
 ágcsúcsig fut
 az elgyöngült sugár,
 csönd, csönd: néma pillanat,
 keresi helyét a remény,
 a múltás jót mulat,
 de alább
 a kert,
 a mindig élet,
 takarja kérges hó,
 idővel ébred
 s hiába dagadnak
 folyamként új bajok,
 a fű, a fák, a föld,
 mint az ember,
 kitartó konokok.

Szépség rak fészket szívemre.

Van

A van, az van,
 mindig van,
 mélységekben
 magasságban,
 van a szívben,
 nagy szükségben,
 kis bőségben.
 Vanból vagyunk,
 vanná leszünk,
 ebből fakad
 az életünk,
 néha biztos,
 vagy tünemény,
 mindig áldás:
 ő a remény.

26

Aranyvasárnap

Nem maradt lángtalan egy gyertya sem,
 csöndes imák közt megérintett Isten.

Immánuel, lobogták a lángok,
 hírért hozták pásztorok, királyok.

Ember, ki ma csak magadban hiszel,
 kérdezed a végtelent, neked is üzent.

Semmi sem véletlen: szent szándék,
 titok, csillagfény, megváltó ajándék,

bűneink váltsága örök időkre.
 A kegyelem emel tenyerére.

Lobog hírvivőn a négy gyertya,
 eléd borulok hódolón, imádvá
 Jézusom.

A tolcsvai hegyen

Egy üvegnyi fény,
 egy üvegnyi élet,
 egy üvegnyi szín,
 munkálták érted.

A hegy a lelkét
 szánta mind oda,
 a ráncos tőkék
 reményt: van csoda.

Minden verítékben
 a jövő rejtőzik,
 minden új napban
 két kéz fáj s izzik.

Nyíló száj az ízt,
 a dülök az illatot
 őrzik évről évre
 a varázst, a titkot.

Gósi Vali

Apokalipszis

lehettem volna
bátor és merész
bölcstanonk hangos szószólója is
lehettem volna
ha megtalálom Ariadne fonálát
de nem lelem ma sem az utat
ami e bűnös világ labirintusából – ahol a szelíd hang
üvöltő visszhanggá váló gyűlöletbeszéd
a mosoly vicsorgó torz vigyor – kifelé mutat

ahol a jövő sorskönyvének egyetlen tézise
az utolsó idők sötét apokalipszise

lehettem volna
szegények szószólója
fészekből kihullt madár vigasztalója is
lehettem volna
és lelkeket gyógyító orvos vagy tanár
de nem láttam meg a fényt s az alagút falán
a barlangrajzokat benőtte már a gaz
és senki sincs aki megmondaná mit jelent az „igaz”
nem létezik már ott a szó amely gyógyító és jó

ahol a jövő sorskönyvének egyetlen tézise
az utolsó idők sötét apokalipszise

lehettem volna sziklaszirt
tisztáson virító katáng
lehettem volna sas talán vagy költöző madár is
lehettem volna
és tiszta vizű tó hűs patak
sziklaszirten daliás fenyő vagy délceg ág
ha megtalálom Ariadne fonálát
de nem lelem ma sem az utat
már minden a régiben marad ott

ahol a jövő sorskönyvének egyetlen tézise
az utolsó idők sötét apokalipszise

Ultramarinban

áttör az égen az ultramarin
hosszan vajúdnak a voltok
múlt-igét szülnek a kínok
megérint
ezernyi tűnt-szép
rám zúdul
tengernyi kékség
heves királykék búvöl
éled sok néhai emlék
a megfagyott világ kobaltkék
megcsúfolt reményű
relikviád
ultramarinban elvész

béke

magasztossá szépül
a táj a délutánban
földig hajol a nap a víz fölött
a kék csöndön átragyog a béke
s én meghajlok e főség előtt

Szeress

Látod,
ennyik vagyunk most mind csupán;
kegyelemért könyörgő áhítat a világ.
Lehetsz koldus, lehetsz itt király,
ugyanazért nyílik ma imára a száj.
Minden tenyér egymáshoz simul,
mikor az első csillag odafönt kigyúl,
egyszólamú dal a föld sóhaja,
az életért hangzik a fohász, ima;
szeress, Nagy Úr!

Látod,
senki nem több és nem kevesebb,
mindegy, ki mennyit birtokol
a föld javaiból, mind egyként kesereg;
bezáródott a házak kapuja,
de az emberszív tárva, Uram!
Könyörögve kérünk, térj be oda,
hol cifraság és dölyfösség helyett
új életet dajkál a kikelet;
bimbózik a romlatlan,
féltő szeretet.

Aknay Tibor

Vállamon szelíd madár

Fanyar az éj.
Plakát arcom
fénylik az
ablaküvegen.
Vállamon szelíd
madár a csend,
sápadt Hold
dereng.

Ághegyen ül még

Pókháló feszül a rácson,
szinte láthatatlan.
Megcsillan fénylő ezüstje
a reggeli napban.

Ághegyen ül még a harmat,
reszket, és halni száll.
Csőrébe kapja, s elviszi
magával egy madár.

Foszlik az éj

Mint édes puha kalács,
foszlik szerte az éj.
Ködfátylat tűz
a tündérek fejére
és a folyóba szórja
csillagait.

szóemberek

vannak szavaim
vannak szavaid
csak szavaink vannak
szavakból vagyunk
szóemberek

Vaksötét

A vaksötét
nem fekete,
nincs színe, sem
színezete.
Nem tud magáról,
csak úgy van,
önmagának
látszatlan.
A vaksötétben
nincs idő,
sem tér,
lépve mérhető.
Ha befogad,
már nem érzed,
hol kezdődik
a végzet,
és úgy van, ahogy
képzelem:
bennem van
a végtelen.

Engedd, Uram!

Vízcsepp volnék szikkadt földre,
szép igének szava volnék.
Jaj, ha sorsom összetörne...
engedd, Uram, mondanom még!
Nem jártam be minden ösvényt,
remény zsákom most szakad szét.
Adj hát erőt, hogy kibírjam...
engedd, Uram, mondanom még!
Úgy őrizz, hogy el is engedj,
ne tarts vissza, hogyha szállnék.
Hadd gyűjtsem be kincseimet...
engedd, Uram, mondanom még!

Lilává szőve

Emlékeim kertjét belepték
különös, nagy tarka lepkék,
és lilává szőve az estét
a világot csendben visszavették.

A parton, itt a tó felett

A parton, itt a tó felett,
minden lábnyomot ismerek.
Elém hozzák a víz szagát
fátyolos nyári reggelek.
A parton, itt a tó felett,
ki ismerne, nincs senki már.
Idegen vagyok magam is,
míg befogad a szemhatár.

Így, csak vannak...

Van, hogy felszínre jönnek
holtak hitt vers telérek,
mint elhagyott bányákból
az utolsó utáni „jó szerencsét!”,
de már nem tudod, hová illeszd
valaha féltett soraidat.
Így, csak vannak, mint
egymásra dőlt gerendák,
melyeket gyermekkorom
marokkó játékaként próbálok
megbontani, anélkül,
hogy rám zuhannának
álmaim.

Anyám keze

Anyám kezét nézem.
Az ujjak csontvázáról
lekopott a hús,
áttetsző bőre alatt
a duzzadt erekben
sötét vér lüktet.
Mint öreg vesszőkosár,
mely minden teherrel
volt már viselő,
víz áztatta,
szél cserzette,
a sóhajtás kiesik
belőle.
Mégis, a legerősebb,
mert az övé.
Fekszik az ágyon,
összekulcsolt keze
utolsó menedékem.

Tamás Tímea

A bárkán

sohasem fogok kikötni
örökké utas maradok
a többiek már rég kiszálltak
s én azt sem tudom hol vagyok

valahol itt lehetsz Uram
s talán te biztos tudhatod
hogy a teremtésből a részemet
(vagyonrészt birtokot jussot)
akarhatnám-e mint bírhatót
vagy csak ez az eső marad

fölöttem szállnak a darvak
zboară cocorii
több nyelven énekelnek
értem

állok a korlátnál
maszkban
mindenemet kívül hagytam
Noé nem engedett fel semmit
tudom már az Ararát is csak álom
s örökre utas maradok
ezen a borzasztó tákolmányon

© Benkő Imre: Győri Balett, 1981